

Arrest

nr. 71 616 van 9 december 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 en 30 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE en advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die respectievelijk loco advocaat V. ALTUNBAY en loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnen voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Rom geboren in Gorce Petrov (Macedonië) en bezit u de Servische nationaliteit.

Toen u 6 maanden oud was, verhuisde u naar Zemun (Belgrado, Servië).

Na uw traditionele huwelijk kwam uw partner, V.N. (...) (O.V. 6.746.585), u in Zemun vervoegen.

Omdat u een moslim bent en uw partner een orthodoxe Roma, ondervonden jullie daar problemen met de Kroatische en Bosnische burens. Ze riepen uw partner na omdat zij getrouwd was met een moslim.

Omdat u wilde dat de burens haar en de kinderen met rust zouden laten, besloot u drie jaar geleden

ergens anders te gaan wonen. U betrok een kamer in Pancevo, uw partner en kinderen bleven op uw adres in Zemun wonen.

U werd daarnaast sinds uw kinderjaren door de Servische burgers beledigd en gedurende de laatste twee jaren voor uw vertrek naar België werd u 5 à 6 keer geslagen, de laatste maal eind 2009.

U ging één keer bij de lokale politie, waar men zei dat het maar een kleinigheid was en dat dit nu eenmaal kan gebeuren. U ging niet nogmaals naar de politie omdat u vele verhalen kent van andere Roma die niet werden geholpen door de Servische politie.

Daarbij komt dat u ook met de politie problemen ondervond. In oktober 2009 kwam een politieagent aan uw kraam op de markt van Pancevo, waar u textiel verkocht, broeken vragen met de belofte de volgende maand te betalen. Wanneer u de maand erop uw geld vroeg, begon de politieagent u uit te schelden. Later kwamen nog agenten kledij vragen, maar u wilde niet meer meegeven zolang ze niet betaalden.

In 2008 en in 2009 werd u omwille van uw religie en origine geslagen door Servische politieagenten. U verloor de laatste keer het bewustzijn en moest in het ziekenhuis geopereerd worden. De dokters meldden echter op het medische attest dat u werd geopereerd aan de gevolgen van een zware verkoudheid. Over de mishandeling werd in het medische attest met geen woord gerept.

Verder werd u gedurende de laatste twee jaren voor uw vertrek naar België minimum 10 keer door de verkeerspolitie tegengehouden. Deze agenten vroegen uw papieren en zeiden telkens dat u een boete zou krijgen. Ze schreven de boetes echter nooit uit omdat u hen elke keer smeergeld betaalde.

U ging voor deze problemen die u met de Servische politie ondervond, nooit bij een hogere of andere instantie klacht indienen. U wist toch dat er niets van terecht ging komen en u was tevens bang voor de gevolgen van een dergelijke klacht.

Verder moest u 5000 euro betalen aan een politiemans om documenten te verkrijgen. Ook voor deze vorm van corruptie ging u nergens klacht indienen aangezien de politie en de maffia in Servië samenwerken.

Uw dochter, K. (...), werd op school lastiggevalen door de medeleerlingen. Ze werd geschopt, de andere kinderen wilden niet met haar spelen en haar boeken werden gescheurd.

Uw partner voegde nog toe dat ook jullie dochter, B. (...), deze problemen had. U sprak met de leerkracht, maar u kreeg enkel te horen dat kinderen nu eenmaal zo zijn. U stapte niet naar de directeur van de school en probeerde uw dochter ook niet in een andere school in te schrijven.

Omwille van deze problemen en omdat u in Servië geen vrijheid genoot, besloot u, samen met uw partner en vier kinderen, uw land te ontvluchten. U arriveerde in België op 30 december 2010 en u diende nog dezelfde dag een asielaanvraag in.

U vervoegde hier uw ouders, R.D. (...) (O.V. 6.745.443) en S.D. (...) (O.V. 6.745.443), uw broer, C.D. (...) (O.V. 6.745.439) en schoonzus, M.R. (...) (O.V. 6.745.422), die op 24 december 2010 in België waren aangekomen.

U bent in het bezit van uw Servisch paspoort, afgeleverd te Pancevo op 18 december 2010; uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 14 december 2010; uw Servische geboorteakte en nationaliteitsbewijs, beiden afgeleverd te Pancevo op 13 december 2010; de Servische paspoorten van uw drie dochters, afgeleverd te Belgrado op 9 december 2010; het Servisch paspoort van uw zoon, afgeleverd te Belgrado op 8 december 2010; de Servische geboorteakte en het nationaliteitsbewijs van uw dochter, K. (...), beiden afgeleverd te Belgrado op 8 december 2010; de Servische geboorteakte en het nationaliteitsbewijs van uw dochter, B. (...), beiden afgeleverd te Pancevo op 7 december 2010; de Servische geboorteakte en het nationaliteitsbewijs van uw zoon, R. (...), beiden afgeleverd te Belgrado op 6 december 2010 en de Servische geboorteakte en het nationaliteitsbewijs van uw dochter, E. (...), beiden afgeleverd te Belgrado op 6 december 2010; zes internetartikelen betreffende de algemene situatie van Roma in Servië en een kopie van een Servisch medisch attest, afgeleverd te Belgrado op 19 november 2009.

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal stuurde u mij een kopiefax van een medisch attest, d.d. 21 oktober 2009, door, waaruit blijkt dat u in het Instituut voor Longziekten en TBC werd opgenomen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft de door u beweerde systematische intimidatie en mishandeling door de Servische politie omwille van uw Roma-origine – de politieagenten kwamen kledij uit uw marktkraam halen en wilden die niet betalen, u werd op zeer regelmatige basis door de verkeerspolitie tegengehouden, moest haar smeergeld betalen en u werd meerdere maal geslagen door politieagenten (CGVS pp. 9-12) – dient opgemerkt te worden dat deze problemen niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen en werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. De Servische overheid onderneemt ook stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, bestaan er in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten, iets wat u naliet te doen (CGVS p. 11).

Uw verklaring voor uw nalatigheid, met name dat u toch wist dat van een klacht niets zou terechtkomen en u bang was dat u zou geslagen worden, is geenszins voldoende ter verantwoording.

Bovendien kon u uw bewering dat u toch wist dat er niets van zou komen, met geen enkel objectief feit of element staven (CGVS p. 11).

Uit hogergenoemde informatie blijkt verder dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Ik meen dan ook dat in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Over de problemen die u met uw Bosnische en Kroatische burens in Zemun ondervond omwille van het feit dat u als moslim (traditioneel) gehuwd was met een orthodoxe vrouw (CGVS p. 13) en over de problemen met de Servische burgers omwille van uw Roma-origine (CGVS p. 8), dient opgemerkt

te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u hiervoor geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië.

U ging weliswaar één keer aankloppen bij de Servische politie, maar zou daar te horen hebben gekregen dat dit slechts een kleinigheid was.

U zocht daarna niet opnieuw bescherming louter omdat u van andere Roma in gans Servië had gehoord dat ze bij de politie klacht gingen indienen maar niet werden verder geholpen (CGVS p. 9).

Dit is echter opnieuw een blote bewering die u met geen enkel objectief feit of gegeven kon staven. Hierbij dient opnieuw gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen over het optreden van de Servische autoriteiten en op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie tevens blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid. Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

U haalde tevens aan dat uw dochter K. (...) op school werd lastiggevallen door de medeleerlingen. Ze werd geschopt, de andere kinderen wilden niet met haar spelen en ze scheurden haar boeken (CGVS p. 14). Uw partner voegde hier tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog aan toe dat naast K. (...), ook uw dochter B. (...) deze problemen kende, omwille van hun familienaam en het feit dat ze moslim zijn (gehoorverslag CGVS partner p. 6).

Hierover dient vooreerst opgemerkt te worden dat louter het feit dat kinderen elkaar pesten onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Conflicten tussen schoolkinderen onderling zijn daarenboven universeel en komen zonder onderscheid overal ter wereld voor tussen alle etnische groepen.

Bovendien kan erop gewezen worden dat, toen bleek dat de leerkracht die u aansprak enkel zei dat dit nu eenmaal kinderen zijn, u naliel de directeur van deze problemen op de hoogte te stellen of op zoek te gaan naar een andere school om zo tot een duurzame oplossing te komen (CGVS p. 14).

Uw uitleg dat u toch wist dat de directeur niets zou ondernemen en dat uw kinderen in andere scholen dezelfde problemen zouden ondervinden, is geenszins afdoende aangezien deze bewering louter hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen.

In dit verband kan overigens nog opgemerkt worden dat de Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Voorts dient betreffende uw bewering dat u in Servië omwille van uw Roma-origine geen vrijheid kende, geen uitkeringen kreeg en tot € 5000 moest betalen om documenten te verkrijgen (CGVS pp. 5-6 en 13) gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.

De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede

uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratieve dossier gevoegd.

Tot slot kan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner, V.N. (...), uw vader, R.D. (...), uw moeder, S.D. (...), uw broer, C.D. (...) en uw schoonzus, M.R. (...), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uw Servische paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en nationaliteitsbewijs tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, die door mij niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor uw kinderen.

Het door u na uw gehoor doorgefaxte Servische medisch attest toont aan dat u in het ziekenhuis van Belgrado werd opgenomen en geopereerd, maar bewijst geenszins dat deze opname het gevolg was van slagen die u kreeg van Servische politieagenten. Integendeel, in dit attest wordt melding gemaakt van een longontsteking.

Uw verklaring dat de dokters een heel ander ziektebeeld op dit attest vermeldden omdat dat nu eenmaal Servië is (CGVS p. 12), overtuigt geenszins.

De door u neergelegde internetartikelen bevatten louter algemene informatie over de omstandigheden waarin de Roma moeten overleven in Servië (CGVS pp. 9 en 12).

Zulke algemene internetartikelen volstaan echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk individueel wordt gevisieerd en vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze documenten zijn voorts niet bij machte de objectieve informatie te weerleggen die aan het administratieve dossier is toegevoegd."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van 31 augustus 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beroep werd aangetekend bij verzoekschrift van 29 september 2011, ingediend door advocaat W. BUSSCHAERT en gekend bij de Raad onder dossiernummer 80.695.

Bij verzoekschrift van 30 september 2011, ingediend door advocaat V. ALTUNBAY en gekend bij de Raad onder dossiernummer 81.086, werd eveneens beroep ingediend.

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing van 31 augustus 2011 tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend bij de Raad onder de dossiernummers 80.695 en 81.086 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 29 september 2011, ingediend door advocaat W. BUSSCHAERT en gekend bij de Raad onder dossiernummer 80.695, (zie het verzoekschrift, p. 3) "de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat hij zich hier verder kan integreren en zijn bijdrage aan de Belgische samenleving en economie kan leveren door legaal te gaan werken."

Verzoeker voert verder een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onterecht besluit dat het relaas van verzoeker over discriminatie van de Roma in Servië niet geloofwaardig is gezien de commissaris-generaal over informatie en documenten beschikt waaruit zou blijken dat de Servische autoriteiten er alles aan doen om de positie van de Roma-zigeuners zo goed mogelijk te beschermen en hen actief te betrekken bij het beleid.

Volgens verzoeker is het frappant dat de commissaris-generaal zich baseert op algemene informatie en niet ingaat op de specifieke situatie van verzoeker.

Verzoeker laat gelden dat het juist is dat de situatie van Roma-zigeuners is verbeterd, maar dat de commissaris-generaal vergeet dat de Roma actueel nog steeds worden beschouwd als minderwaardig, zelfs gedwongen uit hun huizen worden gezet en worden gediscrimineerd omwille van hun afkomst. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een link van een internetwebsite.

Verzoeker stelt dan ook niet te verstaan om welke reden de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij tijdens zijn verhoor voldoende heeft geduid en aangetoond met documenten dat hij in zijn land van herkomst wordt gevisieerd door de Servische politie en dat deze politie de Roma zigeuners discrimineert op basis van hun afkomst.

Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing dan ook de formele motiveringsplicht omdat ze de nog steeds schrijnende toestand van de Roma in het algemeen en de specifieke situatie van verzoeker in het bijzonder, buiten beeld laat.

Verzoeker voert tevens een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verzoeker verklaart dat, indien hij wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst, hij voor foltering en of zijn leven vreest.

Verzoeker vraagt (zie verzoekschrift, p. 4) de bestreden beslissing te "*willen schorsen, minstens te willen vernietigen*".

3.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 september 2011, ingediend door advocaat V. ALTUNBAY en gekend bij de Raad onder dossiernummer 81.086, de schending aan van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals van de artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker vertoont de beslissing van de commissaris-generaal een gebrek aan materiële motivering.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de opmerking in de bestreden beslissing dat hij niet voldoende de middelen om bescherming te krijgen in Servië heeft aangewend. Volgens verzoeker is het algemeen geweten welke behandeling Roma te beurt valt in Servië door de autoriteiten. Verzoeker voegt een rapport van "Amnesty International" van 2010 toe aan zijn verzoekschrift, dat het bestaan van interetnische geweld, politiegeweld en discriminatie volgens hem bevestigt. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en meent wél "*voldoende pogingen te hebben ondernomen*".

Verzoeker stelt ook dat hij het niet eens is met de "*verbeteringen*" die in de bestreden beslissing worden aangehaald in het functioneren van de Servische politie. Volgens verzoeker komt de motivering van de commissaris-generaal neer op het afschilderen van Servië als "*het beloofde land*" voor Roma, wat een regelrechte ontkenning is van de realiteit en een aanfluiting van de zware mishandelingen die verzoeker heeft moeten ondergaan.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij de zoon is van de ondervoorzitter van de Roma-vereniging "KOSTANA", hem nog minder populair maakt bij de Servische autoriteiten; verzoeker brengt een attest bij ter staving dat zijn vader ondervoorzitter is van deze vereniging.

Verzoeker wijst er op dat hij een medisch bewijs en getuigenbewijzen voorlegt die het politiegeweld bewijzen.

De bestreden beslissing vermeldt dat het medisch attest gewag maakt van een longontsteking en verwerpt de verklaring van verzoeker dat de Servische ziekenhuizen politiegeweld verdoezelen. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift verklaringen toe van zijn arts in België die volgens hem duidelijk bevestigen dat de longaandoeningen niet te wijten zijn aan een longontsteking; volgens verzoeker liggen de littekens op de romp van zijn lichaam er niet om.

Verweerder voert aan dat, gezien dit "*medisch onomstotelijk bewijs*", de motivering van de bestreden beslissing mank loopt.

Volgens verzoeker is de beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd, aangezien deze geen enkel argument aanhaalt dat te onderscheiden is van de argumenten tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker benadrukt dat sinds de escalatie van het geweld door de politie jegens hem, hij in Servië niet meer veilig is voor politioneel geweld. Verzoeker meent dat hij en zijn gezin in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

3.3. Uit de samenlezing van de twee verzoekschriften blijkt dat verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en tevens van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de verzoekschriften blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit de verzoekschriften blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6.1. De Raad volgt verzoeker niet wanneer deze in het verzoekschrift, ingediend door advocaat W. BUSSCHAERT, stelt dat de commissaris-generaal zich baseert op algemene informatie waaruit blijkt dat de Servische autoriteiten er alles aan doen om de positie van de Roma-zigeuners zo goed mogelijk te beschermen en hen actief te betrekken bij het beleid, maar helemaal niet ingaat op de specifieke situatie van verzoeker.

Inderdaad blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk inging op de specifieke situatie van verzoeker en in de bestreden beslissing terecht besloot dat, voor wat betreft de door verzoeker beweerde systematische intimidatie en mishandeling door de Servische politie omwille van zijn Roma-origine, deze problemen niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de informatie waarover hij beschikt. Uit deze informatie blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er

binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert.

Op verzoekers verweer dat de commissaris-generaal "vergeet" dat de Roma actueel nog steeds worden beschouwd als minderwaardig, zelfs gedwongen uit hun huizen worden gezet en gediscrimineerd worden omwille van hun afkomst, antwoordt de Raad dat de informatie van de commissaris-generaal wel degelijk laat blijken dat heel wat Roma in Servië zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden maar dat dit echter het gevolg van een samenloop van diverse factoren en niet louter kan worden herleid tot de loutere etnische origine.

Voorgaande vaststelling dat Roma gediscrimineerd kunnen worden in Servië, laat echter niet toe te besluiten dat er in hoofde van verzoeker, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Om evenwel tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat dit in zijn hoofde het geval is.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat (zie verzoekschrift p. 3) "*verzoeker tijdens zijn interview voldoende heeft geduid en aangetoond met documenten dat hij in zijn thuisland wordt gevisieerd door de Servische politie en dat deze politie de Roma en zigeuners discrimineert op basis van hun afkomst*", niet verder komt dan het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en hij aldus in gebreke blijft.

Waar verzoeker een schending inroept van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens, is de Raad van oordeel dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub 6.3.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt (zie p. 4) om de bestreden beslissing te "*willen schorsen, minstens te willen vernietigen*", herinnert de Raad eraan dat krachtens artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft echter aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen. Bovendien wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing van rechtswege de uitvoering ervan opschort.

3.6.2. Wat betreft de argumenten vervat in zijn verzoekschrift, ingediend door advocaat V. ALTUNBAY, merkt de Raad vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien k an worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief

internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

In zijn beslissing stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker onvoldoende heeft gepoogd bescherming te zoeken bij de nationale Servische autoriteiten.

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift (zie p. 4) dat hij wél voldoende beroep heeft gedaan op de middelen tot bescherming en hij verwijst dienaangaande naar een rapport van "Amnesty International" van 2010 dat het bestaan van interetnische geweld, politiegeweld en discriminatie bevestigt.

Deze verdediging faalt; de Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn asielmotieven en het verwijzen naar een algemeen rapport over de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Noch het louter herhalen van de asielmotieven, noch het verwijzen naar algemene rapporten is van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het normaal is dat hij en zijn gezin voldoende pogingen hebben ondernomen en van een normaal zorgvuldige huisvader niet meer kan verwacht worden, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing Servië ten onrechte afschildert als "*het beloofde land*" voor Roma, verwijst de Raad naar wat werd gesteld onder punt 6.1.: uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat Servië het beloofde land is voor Roma. De commissaris-generaal heeft enkel aangegeven dat verzoekers voorgehouden problemen niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De informatie van de commissaris-generaal laat bovendien blijken dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden maar dit echter het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet louter herleid kan worden tot de loutere etnische origine.

Verzoekers opwerping dat het feit dat hij de zoon is van de ondervoorzitter van de Roma-vereniging "KOSTANA", hem nog minder populair maakt bij de Servische autoriteiten, schuift de Raad ter zijde. Het door verzoeker neergelegde document bevestigt dat zijn vader ondervoorzitter is van deze Roma vereniging, maar dit houdt geenszins in dat verzoeker hierdoor problemen zou ondervinden.

De door verzoeker neergelegde getuigenbewijzen en medische attesten, overtuigen evenmin.

Uit de medische attesten kan worden afgeleid dat verzoeker problemen heeft aan zijn rechterlong die niet voorkomen uit een infectie; in geen geval tonen deze documenten echter aan dat de longproblemen van verzoeker een gevolg zijn van slagen, hem toegebracht door Servische politieagenten.

Wat betreft de getuigenverklaringen wordt door de commissaris-generaal in zijn nota van 25 oktober 2011 terecht opgemerkt dat uit deze handgeschreven verklaringen in het geheel niet kan worden afgeleid voor wie en om welke reden deze stukken zijn opgesteld.

Er kan dan ook worden vanuit gegaan dat deze stukken op vraag van verzoeker zijn opgesteld om zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal te bevestigen. Deze documenten kunnen echter niet worden beschouwd als een objectief bewijs, maar enkel als een verklaring van een aantal privépersonen. Dergelijke stukken zijn dan ook niet in staat de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

De stelling van verzoeker dat de bestreden beslissing niet vermeldt om welke redenen hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt niet aanvaard. Uit de beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven vermeld in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

De overige door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten (kopie van identiteitsdocument van verzoeker, van "Bijlage 26", van zijn geboorteakte en het bewijs van inschrijving voor lessen Nederlands), worden door verzoeker niet toegelicht in zijn verzoekschrift en vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

3.6.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn aanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dergelijk aanvraag kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen andere elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 26 mei 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 80.695 / IV en RvV 81.086 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE